

မင်းမြတ်သူရ

စာအုပ်

နိဒါန်း

ရေရည်စိမ်

ဟိုတစ်နေ့က

ရိပ်သာမှာ

သက်သတ်လွတ်စားပြီး တရားထိုင်တဲ့လူကြီး

ဒီတစ်နေ့တော့

ကာရာအိုကေမှာ

ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ ပန်းကုံးကြီးကိုင်လို့ပါလား

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

ဆုံးရှုံးမှု

စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာတွေကတော့

များသထက်များလာပါရဲ့

ဒါပေမဲ့

မိသားစု နွေးထွေးမှုမရှိဘဲ

နားလည်မှု နည်းသထက် နည်းလာတယ်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

လမ်းလွဲ

သမီးရေ....

ကိုယ်တော်တို့အတွက်

ကြိုက်ကောင်လုံးကင်နော်

ဝီစကီနဲ့ ငါးသုံးလုံးလဲ မမေ့နဲ့

ဪ.....

ဆွမ်းတော်အတွက်လား

ထုံးစံအတိုင်း...

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ပေါ့သမီးရဲ့....

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

*

တစ်နေ့သ၌ မြိတ်ထားဝယ်ကားလမ်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော
သာယာကုန်းရွာကလေး၌ ရွာသူရွာသားများအားလုံး
ချောင်းဝရွာဘုရားပွဲသွားရောက်ရင် ပြင်ဆင်နေကြ၏၊ ချောင်းဝရွာ၏ ဘုရားပွဲသည်
သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပလေ့ရှိသဖြင့်
အနီးအနားဒေသရှိ ရွာများအားလုံး ဘုရားပွဲသို့ တပျော်တပါး လာရောက်လေ့ရှိ၏ ။

သာယာကုန်းရွာသည် ချောင်းဝရွာနှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်
အကွာအဝေးတွင်ရှိသဖြင့် မနက်ထွက် သွားလျှင် နေ့လယ်ရောက်နိုင်သောခရီးဖြစ်၏
။

ထို့ကြောင့်ပင် သာယာကုန်းတစ်ရွာလုံး ချောင်းဝရွာဘုရားပွဲသို့
သွားရောက်ရန် တစ်ရွာလုံး စိတ်အားထက်သန်နေကြ၏ ။

ရွာရှိ သက်ကြီးရွယ်အိုအချို့မှလွဲ၍ ရွာလုံးကျွတ်ဘုရားပွဲသို့
သွားရောက်ကြမည်ဖြစ်၏ ။

ရွာသူရွာသားများသည် ဘုရားပွဲနှင့်ပတ်သက်၍
အသက်အရွယ်အလျောက် ရည်မှန်းချက် ကိုယ်စီရှိကြ၏ ။

ကာလသားလူရွယ်များသည် ဘုရားပွဲသွားရင်း အခြားသော ရွာရှိ
မိန်းမပျိုများကို ပိုးပန်းနိုင်သော အခွင့်အရေးရှိသဖြင့် ဘင်ဂျီ၊ မယ်ဒလင်၊
ပုလွေအစရှိသည့် တူရိယာပစ္စည်းများကို ချောင်းဝရွာသို့ လှည်းလမ်းခရီးဖြင့်
သွားရောက်ရမည်ဖြစ်ရာ အခြားသောရွာများမှ လှည်းများနှင့် ကြုံဆုံနိုင်၏ ။

ထိုအခါ ၎င်းတို့၏ ဘင်ဂျီများ၊ မယ်ဒလင်များသည်
အောင်သွယ်တော်ကောင်းများ ဖြစ်လာနိုင်၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကာလသားတို့၏ လှည်းပေါ်တွင် တူရိယာအမျိုးမျိုးကို
ကောင်းမွန်စွာ တီးမှုတ်တတ်သူနှင့် အဆိုကောင်းသော ကာလသားများ

မျက်နှာပွင့်လန်းကြ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ကာလသားတို့၏ လှည်းများပေါ်တွင် အဆိုကောင်း၊
အတီးအမှုတ်ကောင်း သူတို့ကို အလှအယက်ခေါ်ယူကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ကာလသားတို့
ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသကဲ့သို့ ရွာသူအပျိုချောတို့သည်လည်း
ပဒုမ္မာအကျ... သရက်ထည်လုံချည်နှင့် စွန်လည်ပျံမျက်နှာချေမှုန့်၊ ပေါင် စသည့်
အလှပြင်ပစ္စည်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ရွာဘုရားပွဲ၌ အခြားသောရွာမှ
ကာလသားတို့နှင့် တွေ့ဆုံလျှင် သူမတို့၏ အလှအပကို ပြသနိုင်သော
အခွင့်အရေးရှိ၏။

ချောင်းဝရွာဘုရားပွဲ၌ သူမတို့အတွက်
စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပွားနိုင်၏။

သူမတို့သည် လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါနိုင်ရန် မိန်းမချော
မိန်းမလှလေးများကို စုစည်းကြ၏။

သူမတို့လှည်းပေါ်တွင် မိန်းမလှလေးများ စုဝေးနေလျှင် ပိုးပန်းသူ
ကာလသားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ မိန်းမလှလေးများကို အပြိုင်အဆိုင်စုစည်းရင်း တိတ်တခိုးကျိတ်၍
ဖြစ်ပွားသော ရန်ပွဲများ မနာလိုဝန်တိုမှုများ ပြိုင်ဆိုင်မှုများလည်းဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။

ရွာသူအပျိုချောတို့၏ လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါနိုင်ခွင့်ရရန်
ချောမောလှပမှု၊ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်နိုင်မှု၊
အပေါင်းအသင်းဆန့်မှု စသည်တို့နှင့် များစွာသက်ဆိုင်နေလေ၏။

ရွာဘုရားပွဲသို့ သွားရောက်ရန် ကာလသား၊ ကာလသမီးတို့များစွာ
အလုပ်ရှုပ်နေသကဲ့သို့ ရွာသူရွာသားများသည်လည်း ဘုရားပွဲတွင်
လာရောက်ရောင်းချသော ဒေသထွက်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန်
မိမိတို့သားသမီးများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်၊ အငြိမ့်ပွဲဇာတ်ပွဲကြည့်ရှုရန်

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကြိုတင်ချက်ပြုတ်ထားရန်၊ ရွာတွင်ရှိသော သက်ကြီးရွာအိုများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန် စသည်ဖြင့် အလုပ်တာဝန်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

ရွာရှိကလေးငယ်များသည်လည်း လူကြီးများကဲ့သို့ အိပ်မက်ကိုယ်စီရှိနေလေ၏။

ကလေးငယ်များသည် ရွာဘုရားပွဲ၌ စစ်သူကြီးဦးထုပ်နှင့် သစ်သားဓားကိုဝယ်ယူ၍ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဓားခုတ်လှံထိုးပြုလုပ်လိုကြ၏။

အချို့သောကာလသားများကလည်း တစ်ပွဲလျှင် တစ်ပြားပေး၍ ကြည့်ရှုရသော မျက်လှည့်ပွဲကို ကြည့်ရှုလိုကြ၏။

အချို့ကလည်း ဘုရားပွဲတွင် လာရောက်ရောင်းချသော မုန့်သိုင်းခြုံ၊ မုန့်ကုလားမဲ၊ မုန့်ကြာခွက်ကြော် စသည့် မုန့်ပဲသရေစာများကို စားသောက်ရန် အားခဲထားကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ရွာသူရွာသားအားလုံး အိပ်မက်ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် ရွာသူအပျိုချောတို့ ခိုင်းစေသောကြောင့် ထင်းခြမ်းကြီးများကို ခွဲခြမ်းနေလေ၏။

သူသည် တစ်ရွာလုံး၏ အခိုင်းအစေခံလူတစ်ဦးမျှသာဖြစ်၏။ သူ့အတွက် အနာဂတ်မရှိ၊ မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်မရှိ၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုမရှိသော်လည်း သူလည်းလေ လောကီသားပေမို့ သေးငယ်မှုန်ဝါးသော မျှော်လင့်ချက်လေးတော့ရှိပါသေးသည်။

သူ့မှာ ခြူးတစ်ပြားမျှ မရှိသော်လည်း မျက်စိနှစ်လုံးရှိ၏။ ခြေလက်နှစ်စုံရှိ၏။

ဤမျက်လုံးနှင့် ခြေလက်များကို အသုံးပြု၍ ရွာဘုရားပွဲ၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကို တဝကြီး ခံစားပစ်လိုက်မည်။ သူ့ကိုမည်သူမျှ တားဆီး၍ ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

ရွာဘုရားပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပျော်ရွှင်လိုစိတ်ကြောင့် သူ့လိုနင်းပြားလငယ်လေးတစ်ယောက်ပင် သူ့ရသတ္တိတွေ ဝင်နေမိ၏။

ပိုက်ဆံမရှိသော်လည်း ဘာအရေးတုန်း၊ ဘုရားပွဲမှာ သူ့ကိုခိုင်းစေသည့် သူများရှိလျှင် အသပြာငွေစလေးများ ရရှိနိုင်သည်။

ထိုငွေစလေးများကို အသုံးချ၍ ဘုရားပွဲရှိ အငြိမ့်ပွဲ၊ မျက်လှည့်ပွဲများကို ကြည့်ရှုနိုင်၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုပြီး ပိုက်ဆံပိုသေးလျှင် သူ့ဘဝအနာဂတ်အတွက် ဗေဒင်ဆရာကောင်းတစ်ယောက်မှာ မေးမြန်းလို၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူတို့ရွာက ဖိုးအေးဆိုသော ရွာသားသည် ဗေဒင်ဆရာကြီးပေးသည့် နံပါတ်အတိုင်း ထီးထိုးလိုက်ရာ ထိငါးထောင်ဆု ပေါက်ခဲ့၏။

ဖိုးအေးလိုသာ ထိငါးထောင်ဆုကြီးပေါက်လျှင် ယခုကဲ့သို့ နင်းပြားဘဝကလွတ်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း ကူးပြောင်းသွားနိုင်၏။

ထိုအခါမှသာ လူကုန်ထံဖြစ်သွားသောသူ့ကို ရွာသူရွာသားများက တူတူတန်တန် ဆက်ဆံကြပေလိမ့်မည်။

ယခုလို ဘုရားပွဲအချိန်အခါမျိုးတွင် လူကုန်ထံဖြစ်သွားသော မိမိထံတွင် နွားလှလှကြီး နှစ်ကောင်ဆွဲသော လှည်းယဉ်ကြော့ရှိပေလိမ့်မည်။

လှည်းယဉ်ကြော့ကို အမိုးလှလှမိုး၍ ရွာသူအပျိုချောလေးများကို

လှည်းပေါ်တင်ကာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားကြီး ခရီးထွက်ရပေလိမ့်မည်။

ဘုရားပွဲသို့ရောက်လျှင် လှည်းဝိုင်းများကြားတွင် မိမိ၏ လှည်းယဉ်ကြော့ကို ဒေါက်ထောက်ကာ ဘုရားပွဲတွင် စားသောက်ရန် သယ်ဆောင်လာသော ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဆီပြန်ဟင်းမျိုးစုံအပြင်၊ ငါးပိကြော် ၊ သရက်သီးသနပ်၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာအစုံစုံ၊ အချိုပွဲမျိုးစုံတို့ကို တဝကြီးစားသောက်ပစ်မည်။

လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော ရွာသူအပျိုချောလေးများကိုလည်း ကျွေးမွေးရပေမည်။

ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ လှည်းဝိုင်းကြီးများတွင် အနားယူနေသော ဘုရားဖူးများကိုလည်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဝေငှပေးနိုင်ဦးမည်။

ညသို့ရောက်လျှင်လည်း ပွဲဈေးခင်းထဲသို့ လျှောက်လည်ကာ မုန့်သိုင်းခြုံ၊ မုန့်ဦးနှောက်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာအစုံစုံကို ဗိုက်တင်းအောင် စားသောက်ဦးမည်။

အငြိမ့်ပွဲမစမီ မျက်လှည့်ပွဲ ၊ မျောက်ပွဲစသည့် ရုံငယ်လေးများကိုကြည့်ရှုလိုက်ဦးမည်။

အားလုံးကို စုံစေ့အောင် ကြည့်ရှုပြီးကာမှ ကောဇောကြီးခင်း၍ လက်ဖက်သုပ်၊ ရေနွေးကရား ထန်းလျက်ဖြူဆုပ် စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာအစုံစုံဖြင့် အငြိမ့်ပွဲ ကြည့်လိုက်ဦးမည်။

ထိုအခါ လောကစည်းစိမ်ကို တဝကြီးခံစားရသကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။

“ဟဲ့ တိုးလုံး တိုးလုံး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ရေခပ်ပေးစမ်းပါအော်နေတာ ငါလျှာထွက်တော့မယ်။ နင်ကဘာတွေ

စိတ်ကူးယဉ်နေတာတုန်း”

ဟူသော ရွာသူမိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ အသံကြီးသည် သူ၏ လောကစည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်လေ၏။ တိုးလုံးဆိုသော လူငယ်သည် အလန့်တကြား ထိုင်ရာမှထ၍ ..

“လန့်လိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်စည်းစိမ်လေးတော့ ပျက်ပါပြီဗျာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေရာ မိန်းမပျိုက ခါးထောက်၍ ...

“အောင်မယ် သေနာကောင် နင်က ဘာစိတ်ကူးယဉ်ရတာ လဲ၊ တာဝတိံသာမှာ နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်ငါးရာနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား၊ ငါတို့ ဟင်းချက်တော့မယ်။ အသားတွေ ခုတ်ထစ်ပြီးပြီ ဆေးကြောရအောင် ရေခပ်ပေးပါဦးဟဲ့”

ဟု ခိုင်းစေလိုက်ရာ တိုးလုံသည် ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကြိုက်၍ ..

“ဪ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှတဲ့

နင်းပြားဘဝဘယ်လောက်များဆိုးဝါးလိုက်သလဲ၊ စိတ်ကူးလေးတောင် ဝအောင် မယဉ်ရပါလားနော်”

ဟု ညည်းညူကာ ရေတွင်းဆီသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် စက်သီးမှ ရေကိုငင်၍ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အနီးသို့ လှမ်းကာ ရေဇလုံကြီးထဲသို့ ရေဖြည့်ပေးရလေတော့၏။

တိုးလုံသည် ရေတွင်းမှရေကို ပင်ပန်းကြီးစွာခပ်ရင်း အနီးရှိ စဉ့်အိုးကြီးကို ရေပြည့်သွားသောအခါ ခေတ္တမျှ အမောအပန်းဖြေနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ရွာသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဟဲ့ တိုးလုံ အောင်မယ် အကောင်က ဒီမှာ ဇိမ်ကျနေတယ်။ လာစမ်း

လာစမ်း ဟိုမှာ ငါ့ ယောက်ျားလည်းပြင်နေတယ်၊ ဝိုင်းကူညီစမ်း၊
ဘုရားပွဲသွားကားနီးမှ လည်းဝင်ရိုးက ပျက်ချင်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တိုးလုံးသည် ဘကြီးပေါသီ လည်းပြင်နေရာသို့သွား၍
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရပြန်၏ ။

တိုးလုံသည် ယခုရက်ပိုင်းတွင် သူ့ကိုခိုင်းစေသူ အလွန်များလှသည်ဟု
တွေးမိလေ၏ ။

သို့သော် ဘုရားပွဲအိပ်မက်ကြောင့် သူသည် ပင်ပန်းသည်ဟု
သဘောမထားဘဲ ပျော်ရွှင်စွာလုပ်ကိုင်ပေးမိ၏ ။

ဘုရားပွဲသို့ရောက်လျှင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ အဖုံဖုံကြောင့် ပင်ပန်းသမျှ
ပြေပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

တိုးလုံသည် လှည်းဝင်ရိုးကြီးကို ထိန်းကိုင်ပေးရင်း အတိတ်ဘဝကို
သတိရနေမိ၏ ။

သူ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ငယ်စဉ်ကပင် သူ့ကိုစွန့်ခွာထားခဲ့၏ ။

အမေသည် တိုးလုံးကို မွေးဖွားပြီး မီးတွင်းထဲမှာပင် သေဆုံးခဲ့၏ ။

အဖေကမူ ငါးဖမ်းထွက်သောအဖွဲ့နှင့် ပါသွားပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏
မုန်တိုင်းမိပြီး အသက်စတေးလိုက်ရ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံမိသားစုက မိမိကို မွေးစားခဲ့၏ ။

ဦးဘဇံသည် သူတို့ရွာတွင် လယ်ဧကများစွာ ပိုင်ဆိုင်သော
ကြေးရေတတ်တစ်ဦးဖြစ်၏ ။

ဦးဘဇံ၏ ကျေးဇူးကြောင့် သူ့အတွက် နေစရာ၊ စားစရာမပူပင်ခဲ့ရပြီး
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏ ။

သို့သော် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ပြီး နေထိုင်ရသည်တော့မဟုတ်။

ဦးဘဇံသည် စိတ်ရင်းမဆိုးလှသော်လည်း ဦးဘဇံကတော်ကြီးသည် စိတ်သဘောထား ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းလှသည်။

သူ့အား ကလေးငယ်နှင့် မမျှသော အလုပ်များကို ခိုင်းစေခဲ့၏ ။

တိုးလုံသည် ဦးဘဇံ၏ အိမ်အလုပ်များကို တစ်နေ့ကုန် ဇယ်စက်သလို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရ၏ ။

ဦးဘဇံ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်ကြီးသည် တိုးလုံနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၏ ။

မောင်ကြီးသည် တိုးလုံကို အလိုလိုနေရင်း ရွံမုန်းပြီး အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးတတ်၏ ။ စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် အမျိုးမျိုးလုပ်၏ ။

တိုးလုံသည် ဦးဘဇံ၏ နေအိမ်တွင် မောင်ကြီးကြောင့် ငရဲကျသည်နှယ် ပူလောင်ခဲ့ရ၏ ။

မောင်ကြီးသည် ကလေးသဘာဝ ကစားဖော်မရရှိ၍ တိုးလုံကို ခေါ်၍ ကစားလျှင်ပင် သူ့အကြိုက်ကစားပေးရ၏ ။

တိုးလုံက မောင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်အောင် အရှုံးပေးပြီး ကစားရ၏ ။

မောင်ကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်လျှင် တိုးလုံကို လက်သီးဖြင့် ထိုး၏ ။ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၏ ။

သို့သော် တိုးလုံကဲ့သို့ အိမ်တော်ပါ ကျွန်တစ်ယောက်က မောင်ကြီးကို အပြစ်မယူနိုင်ခဲ့ပေ။

တစ်ခါက မောင်ကြီးသည် တိုးလုံ၏ ဂုတ်ကိုခွစီး၍ အိမ်ဝိုင်းအတွင်း မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စီး၏ ။

မောင်ကြီး၏ ခါးကြားတွင် သေနတ်တစ်လက်ကိုထိုး၍
လက်တစ်ဖက်တွင် ကြာပွတ်ကို ကိုင်ထား၏။

မောင်ကြီးသည် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်စဉ်
မြင်းစီးကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင်ကားကိုကြည့်မိရာက ဤသို့ပြုလုပ်တတ်လာခြင်းဖြစ်၏။

တိုးလုံသည် အိမ်ဝိုင်းကြီးအတွင်း မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့
လျှာထွက်လှမတတ် ပြေးလွှားခဲ့ရ၏။

မောင်ကြီးသည် သေနတ်နှင့် ဟိုသည်ချိန်တွယ်၍ ပါးစပ်မှ
ဒိုင်းဒိုင်းဟုအော်ဟစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တိုးလုံအပြေးနှေးလျှင် မောင်ကြီးက လက်ထဲမှ
ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်တတ်၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မောင်ကြီး၏ ဖခင်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
တဟားဟားဟား ရယ်မောနေလေ၏။

ဦးဘဇံကြီးသည် ဇနီးနှင့် သားက သဘောကျနေသည်ဆိုတော့လည်း
တားဆီးခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

တိုးလုံသည် မြင်းကဲ့သို့ ပြေးလွှားရင်း မောပန်းကာ ခြေလှမ်းများ
ယိမ်းယိုင်လာ၏။

အိမ်ဝိုင်း၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို
ခလုတ်တိုက်မိ၍ မြေပေါ်သို့ ခြေချော်လဲလေ၏။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ မြင်းကဲ့သို့
စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မောင်ကြီးမှာ ဒဏ်ရာအနာတရမဖြစ်ဘဲ
တိုးလုံတစ်ယောက်သာ နာကျင်လွန်း၍ မြေကြီးပေါ်မှ မထနိုင်တော့ပေ။

မောင်ကြီးသည် သူ၏ မြင်းစီးကောင်းဘွိုင် အိပ်မက်ပျက်သွား၍
ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုးလုံ၏ နံကြားသို့ ခြေဖြင့်ကန်၍ ..

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဒါလေးကိုတောင် ကောင်းကောင်းမပြေးနိုင်ဘူး”

ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလေ၏။ တိုးလုံသည် အသက်ရှူမှားမတတ်
မောပန်းနေသဖြင့် မောင်ကြီးကို စကားပင်ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပေ။

တိုးလုံသည် အတိတ်ကိုတွေးတောရင်း ငေးမောနေခိုက်တွင် ဦးပေါသီက
ပခုံးကိုပုတ်၍ ..

“ဟေ့ကောင်လေး ဘာတွေတွေးနေတာလဲ သစ်ပင်အောက်က တူနဲ့
စို့သွားယူခဲ့စမ်း”

ဟု ခိုင်းစေလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် တိုးလုံသည် အတိတ်မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့
ပြန်ရောက်သွားပြီး ဦးပေါသီကြီး၏ လှည်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရ၏။

လှည်းပြင်ဆင်ခြင်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မိန်းမကြီးတစ်စုက
ဆရာတော်ကျောင်းမှ ဒန်အိုးကြီးများကို သွားရောက်ငှားရမ်းခိုင်းလေ၏။

တိုးလုံသည် ရွာဦးကျောင်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူတို့ရွာနှင့် ရွာဦးကျောင်းကြားတွင် ရေစပ်စပ်ရှိသော
စမ်းချောင်းငယ်လေးရှိ၏။ စမ်းချောင်းငယ်လေးသည် နွေကာလတွင်
ရေခမ်းခြောက်သဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ကျော်ဖြတ်၍ ရ၏။

မိုးကာလတွင်မူ ရေက ခူးဆစ်သာသာခန့်ရှိနိုင်၏။

တိုးလုံသည် စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ ဖြတ်သန်းရင်း မောင်ကြီးအား
ရွာဦးကျောင်းတွင် ကျောင်းအပ်သောနေ့ကို ပြန်လည်သတိရလေ၏။

ထိုနေ့က မောင်ကြီးတို့ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီး
ဦးဘဇံကတော်ကြီးသည် ကန်တော့ပွဲကြီးကို ခေါင်း၌ ရွက်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။
မောင်ကြီးကိုမူ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ပေးပြီး ခေါင်းကိုဆီလိမ်းကာ
ပန်းပန်၍ ကြက်တောင်စည်း စည်းထားလေ၏။

မောင်ကြီးသည် အရိုက်ကြမ်းတမ်းသော ဆရာတော်၏ ကျောင်းတွင်
မနေချင်၍ အိမ်တွင် အမျိုးမျိုးဂျီကျနေ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံတို့လင်မယားက
မောင်ကြီးကျောင်းတက်စေရန် အမျိုးမျိုးချော့မော့ကြ၏။

ဦးဘဇံကြီးက မောင်ကြီးအတွက်ဟုဆိုကာ
မြိတ်ထုံးရွှေဒင်္ဂါတစ်ပြားကိုပေး၏။ ဦးဘဇံကတော်ကြီးက..

“ဒီမှာ ငါ့သား ငါ့သားကျောင်းတက်ရင် အမေ တစ်နေ့ကို
မုန့်ဖိုးတစ်မူးပေးမယ်”

ဟုချော့မော့လေ၏။ မည်သို့ပင် ချော့မော့စေကာမူ မောင်ကြီးသည်
ကျောင်းမတက်ချင်သူ ဖြစ်သဖြင့် မိခင်နှင့် ဖခင်ကို အမျိုးမျိုး ဂျီကျနေလေတော့၏။

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံတို့ ဇနီးမောင်နှံကမူ တစ်ဦးတည်းသော
သားဖြစ်သဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ချော့မော့လေ၏။

ဒေါ်ခင်လှလှကြီးက မောင်ကြီး၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ..

“ဒီမှာ ငါ့သား ငါ့သားကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင် ငါ့သား ဘာလုပ်ချင်သလဲ
ဘာဖြစ်ချင်လဲ အမေတို့ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျီတိုက်နေသော မောင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍
ဂျီတိုက်ရန် စဉ်းစားနေပြီးနောက်..

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြင်းစီးပြီးတက်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးဘဇံကတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ..

“သားက မြင်းနဲ့တက်ချင်တယ်ဆိုရင် အမေတို့ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့။
တစ်ဖက်ရွာက သူကြီး ဦးဘတုတ်ရဲ့ မြင်းကြီးကို ရောင်းမယ်ကြားတယ်။ အမေ
ဒီနေ့ညနေပဲ သွားဝယ်ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျီတိုက်ချင်သော မောင်ကြီးသည် ဒေါ်ခင်လှ၏ စကားကို ခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်း၍ ..

“အဲဒီ မြင်းကို မစီးချင်ဘူး၊ တိုးလုံကိုပဲ ကုန်းပိုးပြီး စီးမယ်၊ တိုးလုံကို စီးရမှ ကျောင်းတက်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးဘဇံနှင့် ဒေါ်ခင်လှသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ဦးဘဇံကြီးက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်..

“ဒီလိုတော့... ဘယ်ရမှာလဲ ငါ့သားရယ်၊ တိုးလုံက ငါ့သားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိ ဘယ်လိုလုပ်ချီပိုးပေးနိုင်မှာလဲ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ ဦးဘဇံ၏ စကားကြောင့် မောင်ကြီးက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်...

“အို တိုးလုံကို မစီးရရင် ကျုပ်တော့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူး၊ ကျောင်းကို အတင်းသွားပို့ရင်လည်း ဘုန်းကြီးရှေ့က ထွက်ပြေးမှာပဲ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေ၏။

ဒေါ်ခင်လှကြီးသည် သားသမီးချင်း စာနာတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ရေတွင်းမှ ရေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ခပ်နေသော တိုးလုံကို ကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး..

“အို ကျုပ်တို့သားလေး ကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင်တော့ တိုးလုံကို ချီပိုးခိုင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမကြောက်ရသော ဦးဘဇံက သက်ပြင်းချ၍ ..

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ အိမ်နဲ့ကျောင်းနဲ့က အတော်လှမ်းတယ်၊ စမ်းချောင်းကိုလဲ ဖြတ်ရဦးမယ်၊ တိုးလုံမှာ ဒီလောက် အင်အားရှိပါ့မလား”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဒေါ်ခင်လှကြီးက..

“အို ..သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်ကြမ်းလာတဲ့ ကောင်ပဲ၊
ကျုပ်သားကိုယ်လောက်တော့ ထမ်းနိုင်မှာပါ”

ဟုဆိုကာ တိုးလုံကိုခေါ်၍ မနက်ဖြန်မှစ၍ မောင်ကြီးကို
ရွာဦးကျောင်းသို့ ပို့ပေးရန် ခိုင်းစေလိုက်၏ ။

တိုးလုံသည် ဒေါ်ခင်လှကြီး၏ သားသမီးချင်း မစာနာသောစကားကြောင့်
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး..

“ဗျာ၊ မောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို ကျုပ်ကကုန်းပိုးပြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပို့ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ ကျောင်းနဲ့ အိမ် ဒီလောက် ဝေးတာ
ကျုပ်ဘယ်လိုနိုင်မှာလဲ အဒေါ်ကြီးရယ်”

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်လှကြီးက
မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး..

“အို ..နင်က အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ငါ့သား ကိုယ်ကိုနိုင်ပါတယ်။
ပင်ပန်းလဲ လမ်းမှာ ခဏနားပေါ့။ ဟဲ့အကောင် ငါ့သားကျောင်းတက်ပြီး
ပညာတတ်မှ လူတောသူတော တိုးနိုင်မှာ၊ ဒါမှ တစ်နေ့ ငါ့သားဟာ
မြို့အုပ်အရေးပိုင်ကြီးဖြစ်မှာ၊ ဒါကြောင့် နင် ချီးပိုးပြီးတော့ ပို့ကို ပို့ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ တိုးလုံသည် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏ ။သူ၏ သား
မြို့အုပ်အရေးပိုင် ဖြစ်ဖို့အရေး မိမိက ရွယ်တူချင်း ချီပိုးပေးရမည်ဟု သားသမီးချင်း
မစာနာ ခိုင်းစေရက်၏ ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဒေါ်ခင်လှကြီးအိမ်သည် ရွာတောင်ပိုင်းနှင့်
မြောက်ပိုင်းဖြစ်၍ နည်းနည်းနှောနှော ခရီးမဟုတ်။

သို့သော် တိုးလုံသည် ဦးဘဇံတို့၏
ခိုင်းဖက်လူငယ်တစ်ယောက်သာဖြစ်၍ ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။

ရွာဦးကျောင်းသို့ မောင်ကြီးကျောင်းစတက်သောနေ့ကို တိုးလုံတစ်သက်
မမေ့နိုင်အောင် မှတ်မှတ်ရရှိလှ၏။

ဦးဘဇံနှင့် ဒေါ်ခင်လှကြီးက ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ပြီး
ကန်တော့ပွဲကိုယ်စီဖြင့် အနောက်မှလိုက်၏။

ဒေါ်ခင်လှကြီးသည် ကန်တော့ပွဲကြီးကိုရွက်၍ အနောက်မှလိုက်ပါပြီး
တိုးလုံကို အမျိုးမျိုးဩဇာပေး၍ နေလေ၏။

“ဟဲ့ကောင် ကောင်းကောင်းလျှောက်နော်၊ နင်လဲကျရင် ငါ့သား
ဒဏ်ရာရသွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးဘဇံကြီးကလည်း..

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကွ၊ မောရင် ခဏနားပြီးသွား တော်ကြာလဲကျပြီး
ငါ့သား ကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တိုးလုံသည် ဝဖိုးသော မောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ရွယ်တူချင်းဖြစ်သော်လည်း မလဲမပြိုအောင် ကြိုးစားလျှောက်နေရ၏။

မောင်ကြီးသည် တိုးလုံ၏ ကြက်တောင်စည်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ လိုက်ပါလာ၏။

ရွာလယ်သို့ရောက်သောအခါ တိုးလုံသည် ခြေလှမ်းများယိမ်းယိုင်လာပြီး
ချွေးများ ရွဲနစ်နေလေတော့၏။

ရွာသူ၊ ရွာသားများသည် အထူးအဆန်းအနေနှင့်
တအံ့တဩထွက်ကြည့်၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြကုန်၏။

ဒေါ်ခင်လှကြီးက သူ၏ သား မောင်ကြီး၏ ဂျီကျပ်ကို ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့်
ပြောပြလေ၏။

သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် လူသားတစ်ယောက်ကို ချီပိုး၍ သားကို
ကျောင်းပို့နိုင်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေလေဟန်ရှိ၏။

ဦးဘဇံကြီးကမူ အနည်းငယ် ကရုဏာသက်တတ်သူဖြစ်သော်လည်း
ဒေါ်ခင်လှကြီးကို လွန်ဆန်ဝံ့သူမဟုတ်ချေ။

ရွာသူရွာသားများသည် တိုးလုံ၏ အဖြစ်ကို
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ဦးဘဇံနှင့်ဒေါ်ခင်လှကြီးကို ကဲ့ရဲ့ကြ၏ ။

အချို့ကလည်း ဦးဘဇံ၊ ဒေါ်ခင်လှ၏ မျက်နှာနှင့်တိုးလုံကို
မပြုမလဲအောင် လျှောက်ရန်ဝင်၍ ဩဇာပေးကြ၏

ရွာဦးကျောင်းအနီးရှိ စမ်းချောင်းကလေးသို့ ရောက်သောအခါ တိုးလုံ၏
ခြေလှမ်းများတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏ ။

တိုးလုံသည် စမ်းချောင်းကလေးအနီး၌ တစ်ကြိမ်သာ နားခွင့်ရ၍ ..

“တိုးလုံ နား၍ မှ မဝသေး မောင်ကြီးက..”

“ဟဲ့ တိုးလုံ သွားမယ် စမ်းချောင်းကိုဖြတ်”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် တိုးလုံသည် ခြေကျင်းဝတ်ခန့်ရှိသော
စမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်သန်း ရလေ၏ ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ရောက်၍ မောင်ကြီးကိုယ်ပေါ်မှ
ခုန်ဆင်းသောအခါမှပင် မြေပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက် လှဲရင်း အပန်းဖြေရ၏ ။

တိုးလုံ၏ ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် မြေပြင်ပေါ်သို့
တစ်စက်စက်ကျလေ၏ ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရေချိုးထားသကဲ့သို့
ချွေးများရွဲနစ်နေသဖြင့် ရွာဦးကျောင်းအပြင်ဘက်ရှိ ရေကန်သို့သွားကာ
ကန်ရေပြင်၌ မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်လိုက်၏ ။

ထိုအခါ ကြည်လင်သော ကန်ရေပြင်၌ အရိပ်ထင်နေသော သူ၏
ရုပ်ကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်သွားလေ၏ ။

သူ၏ ယောင်ပေစူးသည် ပြေကျနေပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆံပင်များဖြင့်

ဖုံးအုပ်နေလေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များနှင့် ညစ်ပေကျပြီး
မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာသည် လူသားတစ်ယောက်နှင့်
မတူဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

တိုးလုံသည် ဒဏ်ရာရနေသော လူနှင့်တူသည့် သူ၏ မျက်နှာကို
ကန်ထဲမှရေဖြင့် အထိတ်တလန့်ဆေးကြောပြစ်၏။

ဆံပင်များကို ပြန်လည်ရှင်းလင်း၍ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြုပြင်၏။

ထိုအခါမှပင် သူ၏ ရုပ်ရည်သည် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်သွားလေတော့၏

။

တိုးလုံသည် ကန်အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း မိမိဘဝကို
မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေ၏။

သူသည် မောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တစ်ရွာလုံး၏ ရှေ့တွင်
သယ်ပိုးပေးရ၏။

သူအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်သော ရွာသူရွာသားများရှိသလို
အားရဝမ်းသာဖြင့် လှောင်ပြောင်သူများလည်းရှိ၏။

သူဘဝသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ဆိုးဝါးရလေသနည်း။

ထို့ကြောင့် ယနေ့မှစ၍ ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၏

ယောက်ျားတံခွန် လူရည်ချွန်၊ ကောင်းကင်တမ္ဗတ်၊ ကြယ်ကိုဆွတ်၏
ဟူသော စကားကို ကြားဖူး၏။

ကြိုးစားလျှင် ဘုရားတောင်ဖြစ်သေးတာပဲ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ဘဝမှ
မလွတ်မြောက်စရာ လမ်းမရှိဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးစကားပြော၏။

တိုးလုံသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောဘဝမှ

လွတ်မြောက်စေရမည်ဟုဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်နှင့် အားအင်သတ္တိများ
ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားရ၏

တိုးလုံသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ယခင်က တစ်ရွာလုံး၏

ခိုင်းဖက်တိုးလုံမဟုတ်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ရှိသည့်
လူငယ်တစ်ယောက်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသလို ခံစားရ၏။

တိုးလုံသည် ပြောင်းလဲသွားသော သူ့ဘဝကို

တအံ့တဩစဉ်းစားတွေးတောကြည့်၏။

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက

လွတ်မြောက်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ငါ့ရင်ထဲမှာ
အားအင်သတ္တိတွေ ဝင်လာတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်စိတ်တွေ
အများကြီးဝင်ရောက်လာတယ်၊ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ”

ဟု စဉ်းစားလေ၏။ အတန်ကြာအောင် တွေးတောပြီးနောက်

အဖြေတစ်ခုကိုရရှိလေ၏။

ထိုအဖြေမှာ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ

ယုံကြည်စိတ်ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

တိုးလုံသည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏ ဘဝကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင်

နေ့စဉ်ရှာဖွေကြံဆနေလေတော့၏။

တိုးလုံသည် လယ်ပိုင်ရှင်သား မောင်ကြီးကို နေ့စဉ်ကုန်းပိုးပြီး
ရွာဦးကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏ ။

ဤသို့ ပို့ဆောင်ပြီး တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဆရာတော်ကြီးသည်
ကျောင်းပြင်ပသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သည်နှင့် ကြုံလေရာ တိုးလုံကို ချီပိုးလာသော
မောင်ကြီးကိုကြည့်၍ တအံ့တဩဖြင့်...

“ဟေ့.. မင်းက သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့ စီးလာတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ တိုးလုံက မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်
မောင်ကြီးက ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့်...

“ဒီကောင်က တပည့်တော်တို့အိမ်က ခိုင်းတဲ့ကောင်ပါဘုရား၊
တပည့်တော်ကျောင်းကို လာတဲ့အခါတိုင်း သူ့ကို ချီးပိုးခိုင်းပါတယ်၊
ကျောင်းပြန်တဲ့အခါမှာလဲ သူ့ကိုပဲ ချီးပိုးခိုင်းပြီး ပြန်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော်ကြီးသည် လူလူချင်း မတရားပြုသည်ကို
နှစ်သက်သူမဟုတ်သဖြင့်...

“မောင်ကျောင်းသားဟာ

လူလူချင်းစာနာထောက်ထားစိတ်အတော်နည်းတာပဲ၊ မင်းရဲ့ မိဘတွေကလည်း
ဒီလိုခွင့်ပြုတာ အံ့ဩဖို့အလွန်ကောင်းတယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီကောင်လေးကို
မစီးရတော့ဘူး။ နောင်ဘဝရောက်ရင် ဝဋ်လိုက်တတ်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး
ဒီကောင်လေးကို မစီးရဘူး၊ မောင်ရင် ငါ့ကျောင်းမှာ မင်းကိုလက်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်လေ၏ ။ ဦးဘဇံနှင့် ဒေါ်ခင်လှကြီးအားလည်း
ကျောင်းသို့ခေါ်၍ ဤသို့ သားသမီးချင်းမစာနာသော အပြုအမူကို
မပြုလုပ်ရန်တားမြစ်လေ၏ ။

တိုးလုံသည် ထိုအခါမှပင် ဝဋ်ကျွတ်၍ လူစင်စစ်သို့ ဘဝပြောင်းရပြီး

ဆရာကြီးတော်သည် တိုးလုံ၏ အကြောင်းကို ဦးဘဇံနှင့် ဒေါ်ခင်လှကြီးအား
မေးမြန်းလေရာသိရှိသွားပြီး..

“ဒါဆိုရင် တိုးလုံကို မင်း သားနဲ့အတူ ငါ့ကျောင်းကိုလွှတ်ပြီး
ပညာသင်ခိုင်းလိုက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သေစာရှင်စာမတတ်ရင်
တစ်သက်လုံး လူရာဝင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို မနက်ပိုင်းပညာသင်ခိုင်းပြီး
နေ့လယ်ပိုင်းရောက်မှ မင်းတို့အိမ်အလုပ်တွေ ခိုင်းရင် ခိုင်းပေါ့”

ဟုပြောလေ၏ ။ ထို့ကြောင့်ပင် တိုးလုံ၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး
ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တိုးလုံသည် တစ်ရွာလုံး၏ ခိုင်းဖက်ဘဝမှ
စာပေသင်ကြားခွင့်ရသည့်အတွက် ဆရာတော်ကြီးကျေးဇူးကို
တစ်သက်မမေ့နိုင်ခဲ့ပေ။

ဆရာတော်ကြီးသည် တိုးလုံကျောင်းသို့ စတင်ရောက်သောနေ့တွင် သူ၏
အနီးသို့ခေါ်၍ ...

“တိုးလုံ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ တိုးလုံက လက်အုပ်ချီ၍ ..

“တပည့်တော် အသက် (၁၃) နှစ် ရှိပါပြီဘုရား”

ဟု လျှောက်လေ၏ ။ ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် `..

“အေး ဒါဆိုရင် လူလောကရဲ့ ခါးသီးမှုကို အများကြီးခံစားပြီးပြီပေါ့ မင်း
သာသနာ့ဘောင်ထဲမှာ နေမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ တိုးလုံသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်
သာသနာ့ဘောင်တွင် မပျော်ပိုက်နိုင်ကြောင်း မိမိကိုယ်မိမိ ရိပ်စားမိသဖြင့်...

“တပည့်တော် ပျော်မယ်မထင်ပါဘူးဘုရား”

ဟု လျှောက်တင်လိုက်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ..

“အေး .. ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးဆိုတဲ့ စကားရှိသတဲ့၊ လူ့လောကမှာ နေမယ်ဆိုရင်တော့ သေသေချာချာမှတ်ထားပေတော့။ လူသုံးမျိုးပဲရှိမယ်။ ပထမတစ်မျိုးက အညံ့ဆုံးလူ၊ ဒုတိယတစ်မျိုးက အလယ်အလတ်လူ၊ တတိယတစ်မျိုးကတော့ အကောင်းဆုံးလူတဲ့။ အညံ့ဆုံးလူဆိုတာကတော့ လောကမှာဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ရေစုန်မျောလိုက်တဲ့လူ၊ အလယ်အလတ်လူဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဘဝကို တော်ရုံသင့်ရုံကြိုးစားပြီး အလယ်အလတ်နဲ့ တင်းတိမ်နေတဲ့သူ၊ အတော်ဆုံးကတော့ ဘဝမှာ ကျကျနနကြီးကြိုးစားရုန်းကန်ပြီး တိုးတက်သထက်တိုးတက်အောင် အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားတဲ့လူကို ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်ချင်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ တိုးလုံသည် တစ်ရွာလုံး၏ နင်းပြားဘဝဖြင့် လယ်ပိုင်ရှင်သား၏ မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လာပြီး မခံချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်ကာ အံ့ကို ကြိတ်၍

“တပည့်တော် အတော်ဆုံးလူပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်ဘုရား၊ အညံ့ဆုံးလူနဲ့ အလယ်အလတ်လူတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက တိုးလုံကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ..

“အိမ်မီး ဘဝပေးအခြေအနေ အတော်ဆိုးခဲ့တာကိုး၊ ဒီလိုပဲ ရည်ရွယ်ချက်ချတော့မှာပေါ့။ အတော်ဆုံးလူဖြစ်ချင်ရင် ဘဝမှာ ရေစုန်မျောလိုက်လို့မရဘူး။ ဒီအချိန်ကစပြီး အသေးစိတ်လေးတွေကအစ အမြဲတမ်းကြိုးကြိုးစားစားနေရမယ်။ ပျင်းရိညည်းငွေ့လို့မရဘူး။ အမြဲတန်း ဦးနှောက်ကိုအသုံးပြုရမယ်။ ဘာလုပ်လုပ် အရင်ဆုံးစဉ်းစားပါ။ ပြီးတော့မှ လုပ်ပါ။

တတ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်မယ့်လမ်းကို အချိန်အားတိုင်း စဉ်းစားပါ။
ရေချိုးရင်းနဲ့လည်း စဉ်းစားကွာ၊ ထမင်းစားရင်းနဲ့လည်း စဉ်းစားကွာ၊ အေး
စဉ်းစားပြီး ရတဲ့အဖြေကို လက်တွေ့ကြိုးစားပြီး ထလုပ်ရမယ်။ စဉ်းစားပြီး
ထိုင်နေရင်တော့ ဘဝမှာ တိုးတက်မှုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု မိန့်ကြားလေ၏ ။ တိုးလုံသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော
ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဘဝနာခဲ့လွန်း၍
ဆရာတော်ကြီး၏ စကားများကို နားထဲတွင် သံမှိုနှင့် နှက်သည့်နှယ်
စွဲထင်သွားလေတော့၏ ။

ဤသို့ဖြင့် တိုးလုံသည် မနက်ပိုင်းတွင် မောင်ကြီးနှင့်အတူ
ကျောင်းသို့လာ၍ စာသင်ခွင့်ရလေ၏ ။

ဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် မောင်ကြီး၏ ချိပိုးခိုင်းခြင်းကို
မခံရတော့သော်လည်း မကြာခဏ အနိုင်ကျင့်မှု အမျိုးမျိုးကိုမူ ခံနေရသေး၏ ။

မောင်ကြီးသည် မိဘများက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပြီး
အလိုလိုက်ထားသောကြောင့် ဆိုးသွမ်းချင်တိုင်း ဆိုးသွမ်းနေ၏ ။

သူသည် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်
သူ့အနား၌ ညာဝါးဖြီးဖြန်း၍ စားသောက်သော လူငယ်လေးများရှိ၏ ။ ၎င်းတို့သည်
မောင်ကြီးအကြိုက်ကိုပြော၍ မောင်ကြီးလုပ်သမျှခံကာ စားကြွင်းစားကျန်များကို
စားသောက်၏ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လေးငွကိုယ်စီကိုင်၍ တောထဲသို့ဝင်ကာ ပဒက်၊ ယုန်၊
ခါစသော တိရစ္ဆာန်ငယ်များကို ပစ်ခတ်၍ ငှက်သိုက်များပေါ်သို့ တက်၍ ငှက်ဥများကို
နို့က်၏ ။

တောထဲရှိ တွေ့သမျှ အပင်များပေါ်သို့ တက်၍ စားလို့ရသော
အသီးမှန်သမျှ ခူးဆွတ်၏ ။

တိုးလုံကမူ မောင်ကြီးကဲ့သို့ အကျင့်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ မိမိဘဝကို
နားလည်သူဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း၌ စာပေကို ကြိုးစားသင်ယူလေ၏
။

ကျောင်း၌ စာချပေးသော ဦးပဉ္စင်းများသည် တိုးလုံအား ကြိုးစားသော
လူငယ်ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ခင်ကြ၏ ။

မောင်ကြီးကိုမူ လယ်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်၍ မျက်နှာသာပေးထားသော်လည်း
ဆိုးသွမ်းလွန်း၍ မျက်မုန်းကျိုးနေလေ၏ ။

မောင်ကြီးသည် သူ၏ အပေါင်းအသင်းလူဆိုးလေးများနှင့် ဆုံလျှင်
ကျောင်းပြေး၍ တစ်ဖက်ရွာဧရပ်၌ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ ကြက်တိုက်ခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်း
စသည့် မကောင်းမှုမျိုးကို ပြုလုပ်တတ်၏ ။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ကြီးနှင့် တိုးလုံသည်ဆရာတော်၏ ကျောင်း၌
တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အထိ နေလာခဲ့ကြ၏ ။ မောင်ကြီးသည် အရွယ်ရောက်သည်နှင့်
ကာလသားပီပီ ရွာသူမိန်းမပျိုလေးများကို နောက်လိုက်ပိုးခြင်းအမှုကို
ပြုတတ်လာ၏ ။

တိုးလုံသည် အရွယ်ရောက်လာသဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမများကို
စိတ်ဝင်စားစပြုလာသော်လည်း မိမိဘဝကို နားလည်သူဖြစ်သဖြင့် ရင်မခုန်မိအောင်
ကြိုးစားရရှာ၏ ။

သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သင်အံရသော စာများကို ကြိုးစားသင်ယူ၍
တစ်ဖက်ကလည်း လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံ၏ အလုပ်များကို မခိုမကပ်
လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏ ။

တိုးလုံသည် ငယ်စဉ်အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို တွေးနေစဉ် သူ၏
အနီးသို့ လယ်ပိုင်ရှင်ကတော် ဒေါ်ခင်လှကြီး ရောက်လာပြီး..

“ဟဲ့..တိုးလုံ အောင်မယ် နင်က သစ်ပင်အောက်မှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်ပြီး ဇိမ်ကျနေတယ် ငါ တယ် မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အိမ်မှာ ငါ့သားမြို့က ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေလဲ ပါလာတယ်။ ရွာထိပ်ကို ရောက်နေပြီ၊ အထုပ်အပိုးတွေ သွားသယ်စမ်း”

ဟု အမိနဲ့ပေးလိုက်ရာ တိုးလုံသည် လွန်စွာ စိတ်ညစ်သွားပြီး..

“ဟင်... မောင်ကြီးပြန်လာပြီ၊ ဟုတ်လား ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဟု ယောင်ယမ်းပြီး ရေရွတ်လိုက်ရာ ဒေါ်ခင်လှကြီးက သူ၏ ခေါင်းကိုခေါက်၍ ..

“ဟဲ့ ငါ့သားလာတာနဲ့ နင်က ဒုက္ခပါပဲလို့ ညည်းညူရလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏ ။ တိုးလုံသည် ဒေါ်ခင်လှကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ရွာထိပ်သို့ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာလေ၏ ။ သူ၏ နှုတ်မှလည်း..

“မောင်ကြီး မောင်ကြီး မြို့ပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး လည်ပတ်ပါဦးလားကွာ ဘာဖြစ်လို့ ရွာကိုပြန်လာရတာ လည်း”

ဟု ရေရွတ်မိလေ၏ ။ မောင်ကြီးရွာကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် သူ၏ ဘုရားပွဲအိပ်မက်ပျက်ပျယ်သွားပြီဟု အလိုလို သိလိုက်ရ၏ ။

လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံ၏ လှည်းယဉ်ကြော၌ ဦးဘဇံတို့လင်မယားသာမက ဆွေမျိုးများလည်းပါ၏ ။

မောင်ကြီးပြန်လာလျှင် မည်သို့မျှ လှည်းပေါ်တွင် လူဆန့်တော့မည်မထင်ပေ။

ယခုတော့ မောင်ကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရုံမက မြို့မှ အဖော်အပေါင်းများကိုလည်း ခေါ်ယူလာသေးသည်ဆို၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လှည်းပေါ်တွင် လူမဆန်လျှင် ဘုရားပွဲသို့
လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပါခွင့်တောင်းရမည်ဟု တွေးလိုက်လေ၏။

လယ်ပိုင်ဦးဘဇံ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကြီးတို့
လှည်းရောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၍ ကမန်းကတန်း ပြေး၍ အထုပ်အပိုးများကိုချရ၏
။ မောင်ကြီးက သူနှင့်ရွယ်တူ လူငယ်နှစ်ဦးဘက်သို့လှည့်၍ ..

“အပေါင်းအသင်းတို့ အိတ်တွေကို လှည်းပေါ်မှာပဲထားတော့။
ဟော့ဒီကောင် သယ်လိမ့်မယ်။ ဒီကောင်က ငါတို့အိမ်က အစေခံ”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ တိုးလုံသည် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ပိုးရင်း..
“အစေခံ” ဟူသော စကားကို တွေးတောနေလေ၏။

အစေခံဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးခိုင်းစေခြင်းကို ခံရသူဟု
အဓိပ္ပာယ်ထွက်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မောင်ကြီး၏ ဆိုလိုသောစကားမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။
သူသည် တစ်ရွာလုံး၏ အစေခံပင်မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားပွဲသို့သွားရန် တစ်ရက်ခန့်အလိုတွင် တိုးလုံသည် သူ၏
ဘုရားပွဲအိပ်မက်ပျက်ရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ သိလိုက်ရ၏။

ကြိုတင်တွက်ဆထားသော်လည်း ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ပါခွင့်ရရန်
အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် လူငယ်ပီပီ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ပေါ်မိ၏။
ဒေါ်ခင်လှလှကြီးက..

“ငါ့သားပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ တိုးလုံဘုရားပွဲလိုက်လို့မရတော့ဘူး။
ငါသားနဲ့အတူ မြို့က သူငယ်ချင်းတွေနှစ်ယောက်တော့ ပါလာတယ်ဆိုတော့
လှည်းပေါ်မှာ ငါတို့တောင် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း လိုက်ရမှာ”

ဟုပြောလေ၏။ တိုးလုံသည် ဘုရားပွဲသို့ လိုက်ချင်းလွန်းလှ၍ ..

“ဒါဆိုရင် လှည်းအောက်ကပဲ ကျုပ်လိုက်ပါမယ်။ ကျုပ်ပါတော့ ပွဲတော်မှာ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းလို့ရတာ ပေါ့”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ ဒေါ်ခင်လှလှကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ..

“နင် အတော်စကားကြောရှည်တုံ့အကောင်ပဲ။ အိမ်မှာပဲ စောင့်နေ။ ရွာမှာလူမရှိတုန်း သူခိုးဝင်ဖောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း၊ အိမ်မှာ လူစောင့်မရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ တိုးလုံသည် ရှည်လျားသော လှည်းတန်းကြီးများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုကြသော သီးချင်သံများ၊ အငြိမ့်ပွဲ ဇာတ်ပွဲများ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်ရောင်းချသော ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးသည်များ စသည့် စသည့် အိပ်မက်များနှင့် ဝေးရပြီဟု သိလိုက်ရ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် တစ်ရွာလုံး လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ့ဖြင့် ဆူညံနေပြီး ဘုရားပွဲသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ပွဲတော်သို့ သွားရမည်ဆို၍ ပျော်ရွှင်နေသော ရွာသူရွာသားများ၏ မျက်နှာများ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာအော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်နေသံများကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

တိုးလုံသည် ခြံရှေ့မှ ခြုံသံတလွင်လွင်ဖြင့် လှည်းတစ်စီးဖြတ်သွားတိုင်း ခြံစည်းရိုးကြားမှ ပြေးကြည့်၍ ရင်နှင့်ကြေကွဲစွာခံစားနေရလေ၏။

နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ ရွာလုံးကျွတ်ဘုရားပွဲတော်သို့ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ရွာတွင် သက်ကြီးရွယ်အို အချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

တိုးလုံသည် ခြံစည်းရိုးကြားမှ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း တမျှော်တစ်ခေါ်ကြည့်ရင်း မိမိဘဝကို ကြီးစွာသော

နာကြည်းမှုများဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

မိမိကိုယ်မိမိ စိုးပိုင်ခြင်းမရှိသော

နင်းပြားတစ်ယောက်နောက်ဆုံးရလဒ်မှာ ဤသို့

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တိုးလုံသည် ခြံတိုင်ကို

ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၏။

*

ဘုရားပွဲမှပြန်လာပြီး တစ်လအကြာတွင် မောင်ကြီးသည် တစ်ဖက်ရွာမှ
၎င်းကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းသော လူငယ်လေးများနှင့် ပေါင်းသင်း၍ မကြာခဏ
ကျောင်းပြေးလေ၏။

ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းများ မေးမြန်းလျှင်တိုးလုံကဒိုင်ခံ၍ လိမ်ညာပေးရ၏

။

တစ်နေ့သ၌ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံ၏ အိမ်တွင် စာရင်းငှားလုပ်သော
တင်လှဆိုသူက တိုးလုံကို ခေါ်၍ ..

“တိုးလုံ မောင်ကြီးတော့ အတော်ပျက်စီးနေပြီ၊ ကြာရင်
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ဦးဘဇံကြီးကိုတော့ ငါ မပြောရဲဘူး”

ဟု ပြောလေရာ တိုးလုံက မောင်ကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။
စာရင်းငှားတင်လှက..

“မောင်ကြီးနဲ့ လူဆိုးလေးတွေက တစ်ဖက်ရွာက မမိုးသူရဲ့ အိမ်မှာ။
မမိုးသူဟာ အင်မတန် ရှုပ်ပွေ့တဲ့မိန်းမ။ လင်သေပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ
ယောက်ျားအတည်တကျမယူဘဲ အိမ်မှာ ဖဲဒိုင်ခံစားတယ်။ အရက်ရောင်းတယ်။
ဘိန်းရောင်းတယ်။ သူဟာ ချောမောလှပသလို ပိုးပန်းတဲ့သူတွေများပေမယ့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အတည်မယူဘဲ လိမ်ညာလှည့်ပတ်ပြီး
စားနေတာများတယ်။ အခုတာလော မောင်ကြီးလို မနူးမနပ် လယ်ပိုင်သားကို
မာယာနဲ့မြူဆွယ်ပြီး အပိုင်ဖမ်းဖို့ ကြံစည်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ တိုးလုံက အံ့သြသွားပြီး..

“ဟင် အဲဒီ မိန်းမက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စာရင်းငှားလှတင်က..

“မမိုးသူက အသက်သုံးဆယ်လောက်တော့ရှိပြီကွ၊ မောင်ကြီးနဲ့တော့

အမေနဲ့သားလောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိုးသူကတော့ မောင်ကြီးကို
အမိဖမ်းမှာသေချာတယ်ဟေ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

စာရင်းငှားလှတင်က ဆက်လက်၍ ..

“ဒီအကြောင်းတွေကို ငါသိတာကြာပြီကွ၊ လယ်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇံကြီးကို
မပြောဝံ့လို့ ငါ့ကိုယ်စား မင်းပြောပေးစမ်းပါကွာ”

ဟုပြောလေ၏ ။ တိုးလုံသည် မောင်ကြီး၏ ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်းကို မလိုလားသူဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဦးလေးကို ကျုပ်သွားပြောပေးမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။

“တိုးလုံသည် မောင်ကြီး၏ အကြောင်း
ဦးဘဇံအားဖွင့်ပြောလိုသော်လည်း မောင်ကြီး၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို
ခံရမည်ဟုတွေးမိလေ၏ ။

စိုးရိမ်သောကဖြစ်သော်လည်း မောင်ကြီး၏ ဘဝနောင်ရေးကိုလည်း
ဒေါ်ခင်လှကြီးက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်

“ဟဲ့ တိုးလုံ ငါ့သားက ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပျံ့မလား။ နင်က
ကတုံးကတိုက် မလုပ်နဲ့နော်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏ ။ တိုးလုံက သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျုပ် သတင်းတိတိကျကျရလို့ ပြောတာပါ။ အဒေါ်မယုံလည်း
မတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။ ဦးဘဇံက လက်သီးဆုပ်၍ တောက်ခေါက်ကာ..

“တောက် ငါယုံတယ်ဟေ့။ ဒါကြောင့် ဗီရိယံမှာ ထားတဲ့ ငါ့ပိုက်ဆံတွေ
လျော့လျော့သွားတာကိုး၊ မခင်လှ မင်းသား မောင်ကြီးဟာ
အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတော့ဘူးကွာ၊ ခိုးတတ်နေပြီ။ မိဘ အလိုလိုက်လို့
အမိုက်စော်ကားတဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်ပြန်လာမှ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။ ထိုနေ့ညက မောင်ကြီးအိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ
ဦးဘဇံ၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုခံရလေ၏ ။

မောင်ကြီးသည် ယောက်ျားပီသူသူမဟုတ်သဖြင့် သူ၏ အပြစ်ကို
ဝန်မခံဘဲ ငြင်းဆန်လေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ရေတွင်း၌ ရေခပ်နေသော တိုးလုံထံသို့
ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် ရောက်လာကာ

“ဟေ့ကောင် ဒါ မင်းလက်ချက်မဟုတ်လား၊ သေပေတော့
ကတုံးကတိုက်လုပ်တဲ့ကောင်”

ဟုဆိုကာ တိုးလုံအား လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်၏ ။ တိုးလုံသည်
ရေတွင်းအနီးသို့ လဲကျသွားပြီး လူးလဲထကာ..

“မောင်ကြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကောင်းဖို့ငါပြောရတာ မင်း
ဟိုမိန်းကြီးရဲ့ မယာညွတ်ကွင်းထဲမှာရောက်နေပြီ”

တိုးလုံ၏ စကားမဆုံးမီ မောင်ကြီးက မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့်
ထိုးလိုက်ပြန်၏ ။ တိုးလုံသည် ရေတွင်းနံရံကို လက်ဖြင့်ထိန်းကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်းမှ
ကျလာသောသွေးများကို သုတ်လိုက်လေ၏ ။ မောင်ကြီး မကျေမချမ်းဖြင့်..

“အဲဒါ နမူနာမှတ်ထား၊ နောက် အတို့အထောင်လုပ်ရင်
မင်းဒီထက်နာမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ အနီးမှထွက်သွားလေ၏ ။ တိုးလုံသည် မခံချင်စိတ်ကို

မျိုသိပ်၍ အံကိုကြိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်မှ
ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော ဒေါ်ခင်လှကြီး၏ မျက်နှာကို
မြင်လိုက်မိလေ၏။

သားဖြစ်သူ၏ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုကျင့်မှုကို မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့်
တားဆီးခြင်းမပြုဘဲ ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်ကို ရင်ထဲတွင်
နာကျင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ တိုးလုံ၏ ရင်ထဲတွင် သူတစ်ပါး၏ အခိုင်းခံဘဝမှ
လွတ်မြောက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုတ်၍ ..

“တစ်နေ့မှာ လူတွေအားလုံး ငါ့ကိုကြောက်ရွံ့ခဲ့ညားစေရမယ်။
သူတို့အားလုံးကို အနိုင်ယူတဲ့သူဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏။ ထိုခံစားမှုများသည် သူ့အတွက်
အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိတ်နာကျည်းမှုများပင်ဖြစ်၏။

*

ထိုကာလများ၌ နောက်တွင် တိုးလုံ၏ ဘဝ၌
အဆိုးဝါးဆုံးစိတ်နာကျည်းမှုများ ဆက်တိုက်ပင်ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။
ဤတစ်ချိန်နာကျည်းမှုသည် ပိုမိုပြင်းထန်ပြီး ရင်ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စူးနစ်ဝင်သော
စိတ်နာကျည်းမှုပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ရွာ၏ အချောဆုံးလှပျိုဖြူအိဖြူနှင့် ပတ်သက်နေ၏။
အိဖြူသည် သူကြီး၏ သမီးဖြစ်ပြီး ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုဝင်ပိသော ချောမောလှပ၍
ဆွဲဆောင်အားကောင်းသူဖြစ်၏။

ရွာရှိ ကာလသားများ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲတွင် အိဖြူသည်
ထာဝရစိုးမိုးနိုင်သော မင်းသမီးဖြစ်၏။

သူမ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်၊ သီဆိုဟန်၊
ပန်းတောင်ကိုင်ဟန်ကလေးများကို ကာလသားများ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို
ညှို့ယူဖမ်းစားနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

အိဖြူကို ပိုးပန်းလိုသူများသော်လည်း သူကြီးသမီးဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင်
ပိုးပန်းရန် ခက်ခဲလှ၏။

အိဖြူကို ပိုးပန်းရန် ကြိုးစားသူများတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သား
မောင်ကြီးလည်း ရှေ့ဆုံးမှပါ၏။

မောင်ကြီးသည် ကြေးရတတ်လယ်ပိုင်ရှင်သားပီပီ သူကြီးသမီးကို
အရဲတင်းဆုံး ပိုးပန်းသူ ဖြစ်၏။

သူကြီးသမီး အိဖြူကမူ နောက်ပိုးရှူးမောင်ကြီးကို
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးသူဖြစ်၏။

သူမသည် အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို
တောင့်တစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း သူမ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် လယ်ပိုင်ရှင်သားကို
အောက်ဆုံးအဆင့်တွင်သာထားရှိ၏။

သူကြီးမင်းသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကိုလွန်စွာ
အချစ်သည်းသူဖြစ်၏။

ရွာရှိကာလသားအားလုံး သူ့သမီးကို ချိန်ရွယ်နေကြောင်း ရိပ်စားမိ၍
သမီးကိုရွာထဲသို့ အဖော်မပါဘဲ မလွှတ်ဝံ့ပေ။

သူကြီးမင်းသည် အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်သဖြင့်
သူအုပ်ချုပ်သောရွာအကြောင်းကို အသိဆုံးဖြစ်၏။

ရွာရှိကာလသားများမှာ လောက်လောက်လားလား အားကိုးဖွယ်မရှိချေ။

ရွာကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်သော သူ၏ ရှုမငြီးသော သမီးအား မြို့အုပ်၊
အရေးပိုင်စသော မင်းအစိုးရအရာရှိများနှင့်သာ ပေါင်းဖက်လို၏။ ထို့ကြောင့်
မည်သည့်ကာလသားကိုမျှ မျက်နှာသာမပေးဘဲ ရှိလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်ကပင် အိမ်တွင် ခိုင်းစေရန် ခေါ်ထားသော
ဘဦးဆိုသူကို မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့၏။

ထိုသို့ဖြစ်ပွားရခြင်းမှာ သူကြီးမင်းသည် ညနေစောင်းအချိန်
ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရှုပြီး ညောင်းလာသဖြင့် မျက်စိကို
အညောင်းဖြေသောသဘောဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးမောကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏ အိမ်ဝိုင်းတစ်နေရာတွင် နွားစာစဉ်းနေသော ဘဦးသည်
တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ငေးမောကြည့်ရှုနေကြောင်း
အံ့သြဖွယ်မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူကြီးမင်းသည် ဘဦးစိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရှုနေသော တစ်စုံတစ်ရာကို
အကြည့်ရွှေ့လိုက်ပြီး ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ပြီး ဘဦးကို မနက်ဖြန် အိမ်မှ
မောင်းထုတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စာရင်းငှားဘဦး စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသော မြင်ကွင်းမှာ သူ၏
ရှုမငြီးသောသမီး အိဖြူဖြစ်နေလေ၏

*